

Τα μάτια του πρίγκιπα φέγγιζαν από ευθυμία, έτσι όπως ερχόταν αντιμέτωπος με το τσαγανό της, όμως το βλέμμα του παρέμεινε εστιασμένο για κάπως υπερβολική ώρα πάνω στο σώμα της. Η Σελέινα θα μπορούσε να του οργώσει το πρόσωπο με τα νύχια της για το θράσος του να την κοιτάζει έτσι επίμονα, όμως το γεγονός και μόνο πως είχε μπει στον κόπο να την κοιτάξει ενώ ήταν βουτηγμένη στη βρόμα... Ένα χαμόγελο ικανοποίησης απλώθηκε στο πρόσωπό της.

Ο πρίγκιπας σταύρωσε τα μακριά του πόδια. «Αφήστε μας μόλους!» διέταξε τους φρουρούς. «Κέολ, μείνε εκεί που είσαι!»

Η Σελέινα πλησίασε, ενώ οι φρουροί αποχωρούσαν κλείνοντας πίσω τους την πόρτα. Ανόητη, τελείως ανόητη απόφαση. Όμως η έκφραση του Κέολ παρέμενε μυστήρια. Δεν μπορεί να πιστεψε στ' αλήθεια πως θα ήταν ικανός να την εμποδίσει, έτσι και επιχειρούσε να διαφύγει! Η Σελέινα ίσωσε την πλάτη της. Τι σχέδια ήταν αυτά, ικανά να τους κάνουν να φέρονται τόσο ανεύθυνα;

Ο πρίγκιπας γέλασε πνιχτά. «Δε νομίζεις πως είναι ριψοκίνδυνο να μου απευθύνεις τον λόγο κατά τέτοιο τρόπο, τη στιγμή που παίζεται κορόνα γράμματα η ελευθερία σου;»

Από όλα τα πράγματα που θα μπορούσε να είχε πει ο Ντόριαν, αυτό ήταν το πλέον απρόσμενο. «Η ελευθερία μου;» Στο άκουσμα εκείνης της λέξης θυμήθηκε έναν τόπο γεμάτο πεύκα και χιόνια, βράχια ξασπρισμένα από τον ήλιο και αφρισμένες θάλασσες, έναν τό-

πο όπου το καταπράσινο βελούδο που κάλυπτε λόφους και λαγκάδια κατάπινε το φως, έναν τόπο που κόντευε να τον ξεχάσει.

«Ακριβώς! Η ελευθερία σου. Οπότε, θα πρότεινα, δεσποινίς Σαρντόθιεν, να συγκρατήσεις την αυθάδειά σου, για να μη βρεθείς ξανά στα ορυχεία». Ο πρίγκιπας ξεσταύρωσε τα πόδια του. «Βέβαια, αυτή η στάση ενδεχομένως να αποδειχτεί χρήσιμη. Δε θα καμωθώ ότι η αυτοκρατορία του πατέρα μου χτίστηκε μέσα από την εμπιστοσύνη και την κατανόηση. Όμως αυτό το ξέρεις ήδη». Τα δάχτυλά της δίπλωσαν, έτσι όπως περίμενε να ακούσει τη συνέχεια. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό της, διερευνητικό, επίμονο. «Έχει καρφωθεί στο μυαλό του πατέρα μου η ιδέα ότι χρειάζεται έναν Υπέρμαχο».

Χρειάστηκε να μεσολαβήσει μια λαχταριστή στιγμή για να καταλάβει η Σελέινα.

Έγειρε το κεφάλι της προς τα πίσω και γέλασε. «Ο πατέρας σου θέλει... εμένα για Υπέρμαχό του; Τι... Μη μου πεις ότι κατάφερε να εξοντώσει κάθε ευγενική ψυχή εκεί έξω! Δεν μπορεί, κάπου θα έχει απομείνει κάνας άξιος ιππότης, κάνας άρχοντας με ακλόνητο φρόνημα και θάρρος».

«Πρόσεχε πώς μιλάς», είπε αυστηρά ο Κέολ, δίπλα της.

«Εσύ δεν τους κάνεις; Χμμ...» είπε, όπως σήκωνε τα φρύδια της και κοιτούσε τον λοχαγό. Α, μα είχε απίθανο γούστο! Αυτή.. να γίνει Υπέρμαχος του βασιλιά! «Ο λατρεμένος μας βασιλιάς σε θεωρεί ανεπαρκή;»

Ο λοχαγός έφερε την παλάμη πάνω στο ξίφος του. «Αν αποφασίζεις να το βουλώσεις, θα άκουγες τι άλλο έχει να σου πει ο υψηλότετος».

Η Σελέινα στράφηκε προς τον πρίγκιπα. «Λοιπόν;»

Ο Ντόριαν έγειρε στην πλάτη του θρόνου του. «Ο πατέρας μου χρειάζεται κάποιον που θα συνδράμει την αυτοκρατορία... κάποιον που θα τον βοηθήσει να χειριστεί δύσκολους ανθρώπους».

«Εννοείς πως θέλει έναν λακέ που θα αναλαμβάνει τις βρομοδουλειές του».

«Αν προτιμάς να το θέτεις έτσι ωμά, τότε, ναι», είπε ο πρίγκιπας. «Ο Υπέρμαχος θα φρόντιζε να σωπαίνουν οι αντίπαλοί του».

«Τι φασαρία θα μπορούσαν να κάνουν μέσα από τον τάφο...» σχολίασε η Σελέινα μελιστάλαχτα.

Ένα μειδίαμα επιχείρησε να ανασηκώσει τα χείλη του Ντόριαν, όμως φρόντισε να παραμείνει σοβαρός. «Σωστά».

Της πρότειναν, δηλαδή, να γίνει πιστή υπηρέτρια του βασιλιά της Άνταρλιν. Σήκωσε το πιγούνι της. Να σκοτώνει για λογαριασμό του... να μετατραπεί στον κυνόδοντα μέσα στο στόμα του θηρίου που είχε ήδη κατασπαράξει τη μισή Ιρίλγια... «Κι αν δεχτώ;»

«Τότε, έπειτα από έξι χρόνια θα σου παραχωρήσει την ελευθερία σου».

«Έξι χρόνια!» Όμως η λέξη *ελευθερία* αντήχησε μέσα της άλλη μια φορά.

«Αν αρνηθείς», είπε ο Ντόριαν, προλαβαίνοντας την επόμενη ερώτησή της, «θα παραμείνεις στην Εντόουβιερ». Το ζαφειρένιο βλέμμα του σκλήρυνε· η Σελέινα ξεροκατάπие. Δε χρειάζόταν ο πρίγκιπας να συμπληρώσει: *και θα πεθάνεις εδώ*.

Έξι χρόνια στον ρόλο του σκεβρού μαχαιριού του βασιλιά... ή ισόβια κάθειρξη στην Εντόουβιερ.

«Όμως», συνέχισε ο πρίγκιπας, «υπάρχει ένα θέμα». Η Σελέινα συνέχισε να τον κοιτάζει ανέκφραστη, καθώς εκείνος έπαιζε με ένα από τα δαχτυλίδια του. «Η θέση αυτή δε σου προσφέρεται. Τουλάχιστον, όχι ακόμη. Ο πατέρας μου σκέφτηκε να το διασκεδάσει λιγάκι πρώτα. Οργανώνει έναν διαγωνισμό. Κάλεσε είκοσι τρία μέλη του συμβουλίου του να αναλάβουν χορηγοί καθένας ενός υποψήφιου Υπέρομαχου, που θα εκπαιδευτούν στο γυάλινο κάστρο και τελικά θα αναμετρηθούν σε μονομαχίες. Σε περίπτωση που επικρατούσες», είπε χαμογελώντας λοξά, «θα γινόσουν επίσημα η Ασασίνοσ της Άνταρλιν».

Η Σελέινα δεν ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Και ποιοι ακριβώς είναι οι ανταγωνιστές μου;»

Βλέποντας την έκφρασή της, το χαμόγελο του πρίγκιπα έσβησε. «Κλέφτες, ασασίνοι και πολεμιστές από ολόκληρη την Ιρίλγια». Η Σελέινα κάτι έκανε να πει, όμως την πρόλαβε. «Αν νικήσεις και αποδειχτείς ικανή όσο και αξιόπιστη, ο πατέρας μου ορκίστηκε να σου

δώσει την ελευθερία σου. Επιπλέον, για όσο διάστημα είσαι η Υπέρμαχος του, θα λαμβάνεις έναν αξιόλογο μισθό».

Οι τελευταίες λέξεις μετά βίας έφτασαν στ' αυτιά της. Αγώνες! Απέναντι σε κάποιους αγνώστους, ποιος ξέρει φερμένους από πού! Κι ανάμεσά τους ασασίνοι! «Ποιοι είναι οι άλλοι ασασίνοι;» ρώτησε επιτακτικά.

«Κανέναν τους δεν είχα ακουστά. Οποσδήποτε κανείς τόσο φημισμένος όσο εσύ. Τώρα που το θυμήθηκα... δε θα διαγωνιστείς ως Σελέινα Σαρντόθιεν».

«Ορίστε;»

«Θα διαγωνιστείς με ψευδώνυμο. Δε φαντάζομαι να έμαθες τι συνέβη μετά τη δίκη σου».

«Είναι κάπως δύσκολο να μαθαίνεις τα νέα, όταν είσαι είλωτας σε ένα ορυχείο».

Ο Ντόριαν γέλασε πνιχτά, κουνώντας το κεφάλι του. «Κανείς δεν ξέρει ότι η Σελέινα Σαρντόθιεν είναι απλά μια νέα γυναίκα... όλοι σε νόμιζαν πολύ μεγαλύτερη».

«Ορίστε;» επανέλαβε, ενώ το πρόσωπό της αναψοκοκκίνιζε. «Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;» Κανονικά, έπρεπε να αισθάνεται περήφανη που το είχε κρατήσει μυστικό από τους περισσότερους, όμως...

«Κράτησες μυστική την ταυτότητά σου όλα εκείνα τα χρόνια που εμφανιζόσουν εδώ κι εκεί και σκότωνες κόσμο. Μετά τη δίκη σου, ο πατέρας μου θεώρησε... φρόνιμο να μην αποκαλύψει στην Ιρίλγια ποια είσαι. Και θέλει να συνεχιστεί αυτό. Τι θα έλεγαν οι εχθροί μας, αν ήξεραν ότι τρέμαμε όλοι μας μια κοπέλα;»

«Με άλλα λόγια, πασχίζω σε αυτό το άθλιο μέρος για ένα όνομα και έναν τίτλο που δε μου ανήκουν καν; Και ποιος νομίζουν όλοι πως είναι στην πραγματικότητα ο Ασασίνος της Ανταρλιν;»

«Δεν ξέρω, ούτε και με νοιάζει ιδιαίτερα. Αυτό που ξέρω σίγουρα είναι πως ήσουν η καλύτερη και ότι οι άνθρωποι εξακολουθούν να ψιθυρίζουν κάθε φορά που μνημονεύουν το όνομά σου». Την κάρφωσε με το βλέμμα του. «Αν είσαι πρόθυμη να πολεμήσεις για λογαριασμό μου και να είσαι η δική μου Υπέρμαχος στη διάρκεια των μη-

νών που θα διαρκέσει ο διαγωνισμός, θα φροντίσω ώστε ο πατέρας μου να σε αποδεσμεύσει έπειτα από πέντε χρόνια».

Παρότι ο πρίγκιπας είχε προσπαθήσει να το κρύψει, η Σελείνα μπορούσε να διακρίνει την ένταση στο σώμα του. Ήθελε να την ακούσει να του απαντά θετικά. Είχε ανάγκη να του απαντήσει θετικά, σε τέτοιο βαθμό, ώστε ήταν διατεθειμένος να παζαρέψει μαζί της. Τα μάτια της άρχισαν να λαμπυρίζουν. «Τι εννοείς όταν λες ότι ήμουν η καλύτερη;»

«Έχεις ένα χρόνο θαμμένη στην Εντόουβιερ. Ποιος ξέρει πώς επηρέασε αυτό τις ικανότητές σου...»

«Οι ικανότητές μου είναι μια χαρά, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον», είπε εκείνη, όπως σκάλιζε τα σπασμένα νύχια της. Προσπάθησε να μη μορφάσει, με όλη εκείνη τη βρόμα που ήταν μαζεμένη από κάτω τους. Ποια ήταν η τελευταία φορά που τα χέρια της ήταν καθαρά;

«Αυτό απομένει να αποδειχτεί στην πράξη», είπε ο Ντόριαν. «Τις λεπτομέρειες του διαγωνισμού θα τις μάθεις όταν με το καλό φτάσουμε στο Ρίφτχολντ».

«Αφήνοντας για λίγο κατά μέρος τη διασκέδαση που θα αντλήσετε όλοι εσείς οι ευγενείς ποντάροντας πάνω μας, όλη αυτή η διαδικασία μοιάζει αχρείαστη. Γιατί να μη με επιλέξετε απευθείας;»

«Όπως είπα μόλις τώρα, πρέπει να αποδείξεις ότι είσαι άξια».

Η Σελείνα έφερε τη μια παλάμη πάνω στον γοφό της, έτσι που το κροτάλισμα των αλυσίδων της αντήχησε δυνατά στην αίθουσα. «Νομίζω, πάντως, ότι το γεγονός ότι ήμουν η Ασαίνος της Άνταρλιν είναι υπεραρκετή απόδειξη».

«Ναι», είπε ο Κέολ, ενώ τα μπρούντζινα μάτια του σπινθήριζαν. «Είναι απόδειξη ότι είσαι μια εγκληματίας και ότι θα ήταν λάθος να σου εμπιστευτούμε μεμιάς λεπτές υποθέσεις του βασιλιά».

«Ορκίζομαι σε ό,τι έχω...»

«Αμφιβάλλω αν ο βασιλιάς θα έδινε κάποια αξία στον λόγο της Ασαίνος της Άνταρλιν».

«Εστω, αλλά πάλι δε βλέπω για ποιο λόγο πρέπει να περάσω από εκπαίδευση και να συμμετάσχω στον διαγωνισμό. Θέλω να πω, ανα-

πόφρευκα θα είμαι λιγάκι... σκουριασμένη, όμως... δεν μπορεί να περιμένετε κάτι διαφορετικό, όταν όλη μέρα λιώνω πάνω από τα βράχια και τις αξίνες εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;» Κοίταξε χολωμένη τον Κέολ.

Ο Ντόριαν συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή, απορρίπτεις την πρόταση;»

«Εννοείται πως δέχομαι την πρόταση», απάντησε κοφτά εκείνη. Οι αλυσίδες τριβόνταν πάνω στους καρπούς της επώδυνα, τόσο, που τα μάτια της βούρκωναν. «Θα γίνω η Υπέρμαχός σου σε αυτή την απίθανη ιστορία, εφόσον συμφωνήσεις να με αποδεσμεύσεις σε τρία χρόνια, όχι σε πέντε».

«Σε τέσσερα».

«Εντάξει», είπε εκείνη. «Σύμφωνοι. Μπορεί να ανταλλάξω μια μορφή σκλαβιάς με μια άλλη, όμως δεν είμαι αφελής».

Επρόκειτο να ανακτήσει την ελευθερία της. Ελευθερία... Αισθανόταν τον κρύο αέρα του απέραντου κόσμου, τον άνεμο που κατέβαινε από τα βουνά και την έπαιρνε μαζί του. Σκόπευε να ζήσει μακριά από το Ρίφτχολντ, από την πρωτεύουσα που άλλοτε ήταν ο τόπος της.

«Ελπίζω να έχεις δίκιο», απάντησε ο Ντόριαν. «Και θέλω να ελπίζω πως θα αποδειχτείς αντάξια της φήμης σου. Περιμένω πως θα νικήσω και δε θα μου αρέσει αν με φέρεις σε δύσκολη θέση».

«Τι θα γίνει αν ηττηθώ;»

Το βλέμμα του σκοτεινίασε μεμιάς, καθώς απαντούσε: «Θα σταλείς ξανά εδώ για να εκτίσεις το υπόλοιπο της ποινής σου».

Οι θαυμάσιες σκέψεις της Σελέινα σκόρπισαν όπως η σκόνη από ένα βιβλίο που κλείνει με δύναμη. «Αν είναι έτσι, καλύτερα να ηδηξω από το παράθυρο. Έναν χρόνο έχω εδώ πέρα και ήδη ταλαιπωρήθηκα πολύ... φαντάσου τι θα γίνει έτσι και επιστρέψω. Μέσα στον δεύτερο χρόνο θα είμαι νεκρή». Τίναξε το κεφάλι της. «Αρκετά δίκαιη βρίσκω την πρότασή σου».

«Αρκετά δίκαιη, βεβαίως», είπε ο Ντόριαν, οπότε ένευσε στον Κέολ. «Οδήγησέ τη στα διαμερίσματά της και σουλούπωσέ τη». Την κάρφωσε με το βλέμμα του. «Αναχωρούμε για το Ρίφτχολντ το πρωί. Μη με απογοητεύσεις, Σαρντόθιεν».

Ανοησίες ήταν όλα αυτά, βέβαια. Πόσο δύσκολο θα ήταν να ξεπεράσει σε λάμψη κι ευφυΐα, κι ύστερα να συντρίψει τους ανταγωνιστές της; Δε χαμογέλασε, καθώς ήξερε πως, αν το έκανε, θα άφηνε τον εαυτό της εκτεθειμένο σε ένα φάσμα ελπίδων, το οποίο είχε πάψει εδώ και καιρό να υφίσταται. Και πάλι, της ερχόταν να βουτήξει τον πρίγκιπα και να χορέψει. Προσπάθησε να φέρει στον νου της κάποια μουσική, να σκεφτεί έναν γιορτινό σκοπό, όμως το μόνο που της ερχόταν ήταν ένας ορφανός στίχος από τα θρηνητικά τραγούδια που συνόδευαν τους ανθρώπους της Ίλγουεϊ στη δουλειά, βαθύς και πυκνός σαν μέλι που κυλούσε από ένα βάζο: *Και με τα πολλά, σπίτι να γυρίσω...*

Δεν αντιλήφθηκε τον λοχαγό Γουέστφορ να την απομακρύνει ούτε και έδωσε κάποια σημασία όπως διέσχιζαν τον έναν διάδρομο μετά τον άλλο.

Ναι, θα πήγαινε εκεί... στο Ρίφτχολντ, οπουδήποτε, ακόμη και μέσα από τις Πύλες της Γουόρντ, και από εκεί στην ίδια την Κόλαση, εφόσον αυτό σήμαινε πως θα κέρδιζε την ελευθερία της.

Άλλωστε, δεν είσαι τυχαία η Ασασίνοσ της Άνταρλιν.